

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ο Γνωστός νομομαθής κ. Π. Θηβαίος είχε δημοσιεύσει σε αθηναϊκή εφημερίδα μεταφρασμένη τη γνώμη του Γάλλου δικηγόρου και συγγραφέα συνάμα Henry Robert για τις γυναίκες δικηγόρους. Το άρθρο αυτό δεν έμεινε δίχως απάντηση. Η τελειόφοιτη φοιτήτρια της Νομικής δ. Μαρίτσα Μινέττα έστειλε ένα έξυπνο γράμμα στη «Βραδυνή», όπου απαντώντας μαζί στον κ. Θηβαίο και στον Henry Robert, βρίσκει άφορμή να μιλήσει για τα ψυχολογικά ελαττήρια της γυναίκας που αποφασίζει να γίνει νομική. Το παρακάτω κομμάτι από το γράμμα της είναι αρκετά χαρακτηριστικό:

«Η αναλογία μας εν σχέσει με τας Έλληνίδας, τας μορφωμένας πάντοτε, είναι πλέον η μηδαμινή. Όταν δε αποφασίζωμεν να έγγραφωμεν εις την νομικήν, υπολογίζομεν την αντίδρασι που θά συναντήσωμεν, τας δυσκολίας που θά βροῦμε, ακόμη ξεύρομε ότι μάς λείπει το κύρος και δεν παραβλέπομε την καθ'ήμων προκατάληψιν. Μεθ' όλα αυτά αποφασίζομε να γίνωμεν δικηγόροι περισσότερο από αγάπη προς την επιστήμην και ανάγκην εξευρέσεως βιοποριστοῦ επαγγέλματος παρὰ από ακριτη γυναικεία φιλοδοξία. Αυτό, αν δεν απατώμικαι, σημαίνει ότι κάτι έχομε μέσα μας, κάτι σαν δύναμι και σαν θέλησι που θέλει να έξωτερικευθῆ και να δράσῃ, ἀτφαλῶς δὲ κάτι περισσότερο από τούς διάφορους δικηγοράκους και πρέπει να έμολογηθῆ πως τέτοιοι είναι οί περισσότεροι νομικοί μας, που παίρνουν ένα δίπλωμα από το καφενεῖο για να ευχαριστήσουν τόν «γέρο» τους, να προχθούσιν στην Τράπεζάν των, να αυξήσουν τας βλέψεις των επί

πλουσίας προικός, ἢ ἐπὶ τέλους νὰ ἔχουν ἐν ἐφεδρείᾳ
ἄλλα τὰ προσόντα γιὰ ὑπουργοί.

Τί ἄπ' ἄλλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ περιμένῃ μιὰ γυναί-
κα; Γιὰ νὰ γίνῃ ἐπιστήμων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δυ-
σαρεστεῖ τοὺς γονεῖς τῆς, ἐὰν ἐργάζεται, δὲν ἔχει καί
πολλὰς ἐλπίδας βελτιώσεως τῆς θέσεώς τῆς (γυναῖ-
κες τῶρα λογαριάζεις; Δὲν φθάνει ποὺ ὀργάζουν τὰ
λοῦσά των, θέλουν καὶ προαγωγή καὶ ἀφομοίωσι μὲ
τὸν ἄνδρα! Αὐριο μεθῦριο παντρεύονται, δημιουργοῦν
κενὰ καὶ ἀνωμαλίας!), βλέψεις δὲν ἔχει φυσικὰ κι' ὅ-
σο γὰ γαμβρὸ. . . καλλίτερα νὰ μὴ γίνεταί κουδέντα!

Δὲν ξέρω τί γίνεταί εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ ἐδῶ τὴν
μορφωμένην γυναῖκα καὶ τὴν δικηγορίνα ἰδιαιτέρως
τὴν θεωροῦν ἓνα εἶδος τέρατος θηλυκοῦ, ἀξιοπεριέρ-
γου τὴν θέαν ἀλλὰ καὶ ἐπικινδύνου τὴν ἐπικρῆν. . . .

«Ὅσο γιὰ τὰ συνοικέσια μετὰ τῶν δικηγόρων ποὺ ἀ-
ναφέρει ὁ κ. Ρομπέρ, ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν βε-
βαιώσω, ὅτι ἀντὶ συζύγου δικηγορίνας, ποὺ καλλίτε-
ρὴ τοῦ θὰ τὸν ἐπεσκίαζε, καὶ χειρότερη θὰ τὸν ἐσ-
τενοχώρει μὲ τὴν στενοκεφαλιά τῆς, κάθε ἄνδρας θὰ
προτιμήσῃ μιὰ καλὴν γυναικοῦλα ποὺ θὰ τοῦ προσέχη
τὸ νοικοκυριό του ἢ μιὰ χαριτωμένη κυρία, ποὺ θὰ
τὸν τραῖξέ σέ ἄλλα τὰ ντάνσιγα καὶ τῆς ὁποίας θὰ γι-
νότανε ὁ πιστὸς καὶ ἀφανὴς δορυφόρος.»